

0508 – 8. mai

Dere er alt rene på grunn av det ord jeg har talt til dere. Joh 15: 3.

La oss stanse opp litt her for den dype, hemmelige årsaken til at Kristus kunne kalle disiplene sine rene. De samme skrøpelige disiplene som Bibelen forteller hadde så utallige mangler og fall. Ja, som falt i virkelig store synder.

Legg merke til at selv samme kveld som han forutsa og opplevde deres fall og synder, kunne han to ganger kalle dem rene. Den ene gangen var dette ordene hans: «Dere er alt rene på grunn av det ord jeg har talt til dere». Hans ord hadde skapt den troen som lever på Kristus og hans renhet, hans fullbrakte verk.

Den andre gangen sa han: «Den som er vasket/badet (ved troen, i Lammets blod) er ren over det hele (er fullkomment ren).. Også dere er rene, men ikke alle. For han visste hvem som ville forråde ham. Derfor sa han: «Dere er ikke alle rene.»» Denne tilføyelsen viser at Kristus talte om en åndelig renhet. For både fysisk, på sitt legeme, og etter den levittiske (kirkelige) skikk var Judas like ren som de andre disiplene.

Men Kristus taler her om den skjulte, den tilregnede renheten som vi ved troen er ikledd, og sier: «Dere er fullkomment rene». Og det sa han samme kvelden som de syndet så sørgelig.

Og slik talte altså han som «har øyne som ildtunger», og som er den som skal dømme på den siste dag! Hadde han bare sett på det som bodde i disiplene selv, da hadde han ikke sagt: Dere er fullkomment rene. Nei, det var det at de var badet/vasket, og hans ord, som hadde gjort dem rene.

Riktignok ikke i deres egne øyne, eller i noe annet menneskes øyne. Men i Guds øyne, han som kan se og vurdere Kristi rettferdighet rett. Å, for et sterkt bevis på den rettferdighet som er den samme hvert øyeblikk og i all evighet!

Men Gud er jo i all evighet uforsonlig mot synd, og han elsker rettferdighet. Hvordan kan han da se meg som like rettferdig og god det øyeblikket jeg faller og synder, som det øyeblikket jeg gjør hans vilje?

Svar: I sannhet har Gud en hellig og evig vrede mot all synd. Men – skal vi da aldri ta til oss forsoningens underlige råd, og lovprise den? All denne sin vrede vendte han jo utelukkende mot Sønnen, og lot den ramme ham! All syndens skyld og straff la han på Ham. «Herren kastet alle våre synder på ham. Han (Sønnen) er såret for våre misgjerninger og knust for våre synders skyld. Straffen ligger på ham».

Var jeg ikke kledd i hans rettferdighet, så ville den minste synd være nok til å fordømme meg. Men det er med blikket rettet mot Kristi rettferdighet at apostelen sier det er ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus. Og når så Gud hjemsøker sine barn, som han alltid er mest nøyeregnende med, med straff for synd, da skjer det ikke i vrede, eller for å kreve oppgjør for syndens skyld. Da skjer det i kjærlighet. For å døde syndens rot og begjæringer.

Derfor sa han om sin Sønnns barn: «Men hvis de synder mot min lov og ikke holder mine bud, da vil jeg hjemsøke deres synd med ris, og deres misgjerninger med slag. Men min nåde vil jeg ikke ta fra Ham».

I sin forklaring over Sal 51 sier Luther om det vi her taler om, at synden må sees på fra to sider: «Først som forlatt gjennom Kristi rettferdighet, som vi er ikledd ved troen, og som gjør at syndene som ennå henger ved oss, ikke tilregnes oss. For det andre holde klart for oss at synden ennå bor i oss, som er grunnen til at vi behøver den daglige renselsen, som Den Hellige Ånd bruker til å svekke og døde synden i oss».

«For», sier Luther videre, «som også Augustin sier, så henger fordervet, eller sykdommen (d. v. s. synden), som er medfødt, ved de hellige. Den rører seg i vårt kjød, og er ennå ikke helt og holdent dødet og utryddet. Men den er forlatt, og tilregnes ikke de troende så de fordømmes. For Guds nåde og barmhjertighet hersker over oss. Derfor kan ikke synden fordømme, eller gjøre Gud vred. Likevel blir det, selv hos dem som er hellige og rettferdige, fremdeles noe igjen av synden, som lyst, onde begjær og andre laster. Og det er å bli rensset også fra dette, David ber om her (i Sal 51). Derfor er det sant både at en kristen ikke er en synder, og at alle kristne er syndere».

Men virkelig å fatte – og så la den innta oss – denne høye, himmelske og aller største trøstens hemmelighet, det er en virkelig stor kunst, sier Luther: At nåden og rettferdigheten så absolutt ikke kommer av gjerninger. At vi i Kristus hvert øyeblikk er like rettferdige og benådet. Ja, at «røveren på korset i Kristus er like hellig som Peter, og avhenger overhode ikke av at Peter og Paulus har gjort større gjerninger enn røveren, og deg og meg» (Luther).

Å fatte denne evangeliets hemmelighet rett, og så la den innta oss så troen skapes – og holdes i live, er en svært så vanskelig sak. Ja, hvis ikke Gud selv av bare nåde gir oss Åndens lys, og åpner våre øyne og sinn, så er det aldeles umulig. For vi er alle sammen av naturen «dårer og trege av hjertet til å tro alt det som profetene har sagt».